

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: P. O., narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: Finanční úřad pro hlavní město Prahu, IČO 72080043
sídlem Štěpánská 619/28, 110 00 Praha 1 – Nové město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2023, č. j. 6352317/23/2000-11420-108635,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění
Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byly zamítnuty žalobcovy námitky proti vyrozumění o úroku z prodlení ze dne 17. 5. 2023, čj. 4608807/23/2005-51524-110990 (dále jen „Vyrozumění I“) a proti vyrozumění o úroku z prodlení ze dne 17. 5. 2023, č.j. 4619569/23/2005-51524-110990 (dále jen „Vyrozumění II“) vydaným Finančním úřadem pro hl.m. Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 5 (dále též „správce daně“).
2. Uvedenými Vyrozuměními žalovaný vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností dle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) na dani, která byla žalobci doměřena

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

dodatečnými platebními výměry jako vrácení kompenzačních bonusů poskytnutých podle zákona č. 159/2020 Sb., zákona o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2 (dále jen „zákon o kompenzačním bonusu“).

3. Důvodem doměření daně (vrácení kompenzačních bonusů), k němuž došlo dodatečnými platebními výměry žalovaného ze dne 17. 8. 2022 ve znění rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 2. 2023, bylo zjištění, že žalobce nenaplnil hmotněprávní podmínky subjektu a předmětu kompenzačního bonusu vymezené v § 2 a § 3 zákona o kompenzačním bonusu, a proto mu nárok na kompenzační bonus nevznikl. Žalobce podal proti odvolacímu rozhodnutí ve věci dodatečných platebních výměrů žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž nesouhlasil s doměřením daně - vrácením kompenzačního bonusu a vyvracel závěr finančních orgánů, že byl účastníkem nemocenského pojištění z titulu zaměstnání u zaměstnavatele – bytového družstva. Žalobce proto nesouhlasil s předpisem úroků z prodlení z úhrady daňových povinností a proti Vyrozuměním I a II podal námitky podle § 159 daňového řádu, v nichž žádal o zrušení předpisu úroků z prodlení, o nichž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Uvedl, že je se správcem daně stále ve sporu ohledně výkladu zákona o kompenzačním bonusu a zákona č. 187/2006 Sb., zákona o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

II. Rozhodnutí žalovaného o námitce (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobce podal dne 14. 4. 2020 žádost o poskytnutí kompenzačního bonusu za období od 12. 3. do 30. 4. 2020 ve výši 25 000 Kč a dne 11. 5. 2020 žádost o poskytnutí kompenzačního bonusu za část druhého bonusového období od 1. 5. 2020 do 31. 5. 2020 ve výši 15 500 Kč. Kompenzační bonus za první bonusové období byl daňovému subjektu vyplacen v plné výši dne 22. 4. 2020, za druhé bonusové období mu byl vyplacen ve výši 19 500 Kč dne 25. 5. 2020. V rámci vyhledávací činnosti správce daně zjistil, že daňový subjekt byl účastníkem nemocenského pojištění z titulu zaměstnání u zaměstnavatele B. D. R., a tím nesplňoval podmínky pro vyplacení kompenzačního bonusu za první a druhé bonusové období. Po neformálních kontaktech správce daně se žalobcem za účelem výzvy, aby žalobce kompenzační bonusy vrátil a poté, kdy žalobce k těmto výzvám kompenzační bonus za obě bonusová období nevrátil, správce daně zahájil dne 20. 10. 2021 daňovou kontrolu, v rámci níž dospěl k závěru, že žalobce podmínky k vyplacení kompenzačních bonusů neprokázal.
5. Žalovaný uvedl, že na základě výsledků daňové kontroly vydal správce daně dne 17. 08. 2022 dodatečné platební výměry, kterými daňovému subjektu doměřil daň ve výši 25.000 Kč za první bonusové období a daň ve výši 19 500 Kč za druhé bonusové období. K odvolání žalobce Odvolací finanční v rozhodnutí ze dne 27. 2. 2023 odvolání nevyhovělo, dodatečné platební výměry potvrdilo a konstatovalo, že v případě žalobce nevyšly najevo žádné skutečnosti, na jejichž základě by měly být napadené dodatečné platební výměry zrušeny. Správce daně proto dne 17. 05. 2023 vydal podle § 251a odst. 3 daňového řádu předmětná Vyrozumění I a II, kterým vyrozuměl žalobce o úroku z prodlení z úhrady daňových povinností vznikajících podle § 252 daňového řádu za první bonusové období od 12. 3. 2020 do 30. 04. 2020 ve výši 6 592 Kč a za druhé bonusové období od 1. 5. 2020 do 8. 6. 2020 ve výši 4 860 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

6. V napadeném rozhodnutí o námitce, resp o námitkách podaných žalobcem shodně proti oběma Vyrozuměním I a II se dále žalovaný vypořádal s důvody těchto námitek, v nichž žalobce požadoval zrušení předpisů úroků z prodlení z důvodu, že je se správcem daně stále ve sporu o výklad zákona o kompenzačním bonusu ve spojení se zákonem o nemocenském pojištění, majícím vliv na doměření kompenzačního bonusu a dále z důvodu nezákonného postupu správce daně. Tuto nezákonnost žalobce spatřoval v tom, že správce daně vedl se žalobcem neformální donucovací korespondenci ohledně vrácení kompenzačního bonusu namísto toho, aby spustil daňovou kontrolu a kompenzační bonus, resp. daň doměřil. Následně žalobce uvedl, že po doměření daně kompenzační bonus neprodleně vrátil.
7. Žalovaný k námitkám žalobce předně zdůraznil, že tyto jsou vznášeny proti průběhu doměřovacího řízení, přičemž předmětem tohoto řízení o námitce jsou Vyrozumění o úroku z prodlení na dani z doměření kompenzačního bonusu dle dodatečných platebních výměrů, proto neshledal důvod se k průběhu doměřovacího řízení vyjadřovat. Uvedl, že správce daně v rámci řízení o úroku z prodlení ověřuje, zda jsou naplněny zákonné podmínky pro vznik úroku z prodlení, tj. zda došlo k pozdní úhradě daňové povinnosti a k výpočtu samotného úroku z prodlení v souladu s daňovým řádem. Žalovaný jen doplnil, z jakých důvodů žalobce nebyl subjektem kompenzačního bonusu a uvedl, že kompenzační bonus se spravuje podle § 6 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu jako daň podle daňového řádu, na jehož správu se použije procesní režim správy daní, kompenzační bonus je daní v procesním smyslu podle § 2 odst. 3 a 4 daňového řádu, dle § 6 odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu je vratkou daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti.
8. Žalovaný vyložil, že úrok z prodlení se počítá za dobu, kdy daňový subjekt s vyplacenými finančními prostředky disponoval. V daném případě byl doměřený kompenzační bonus za první bonusové období dle § 252 daňového řádu úročen ode dne 22. 4. 2020 (den vyplacení kompenzačního bonusu za první bonusové období) do dne 23. 8. 2022 (den připsání částky vyplaceného kompenzačního bonusu na účet správce daně) a za druhé bonusové období ode dne 25. 5. 2020 (den vyplacení kompenzačního bonusu) do dne 23. 8. 2023 (den připsání částky vyplaceného kompenzačního bonusu na účet správce daně). Dle rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 11.12.2023 byla písařská chyba v datu konce úročení doměřeného kompenzačního bonusu za druhé bonusové období opravena z nesprávného data 23. 8. 2023 na správné datum 23. 8. 2022.
9. K výpočtu částky úroků pak žalovaný uvedl novelizaci daňového řádu provedeného zákonem č. 283/2020 Sb. s účinností od 1. 1. 2021, mající vliv na výši úroků z hlediska repo sazby zvýšené o procentní body. Uvedl, že do 31. 12. 2020 byla výše úroků dle původní právní úpravy, resp. dle § 252 odst. 2 daňového ve znění účinném do 31. 12. 2020 a od 1. 1. 2021 se výše úroku z prodlení již řídí občanským zákoníkem a nařízením vlády č. 351/2021, se zvýšením o menší počet procentních bodů (8 procentních bodů) oproti úpravě do 31.12.2020 (14 procentních bodů).
10. Žalovaný shledal, že výše úroků z prodlení byla vydána v souladu s daňovým řádem.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané považoval napadené rozhodnutí za nepřekoumatelné, nezákonné a přehnaně formalistické.
12. S odkazem na ust § 252 odst. 1 a 2 daňového řádu a na důvodovou zprávu k daňovému řádu nejprve zdůraznil, že úrok z prodlení je ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou.
13. K první námitce nepřekoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že již v námitkách upozorňoval na skutečnost, že je nadále mezi ním a správcem daně spor o výklad zákona o kompenzačním bonusu a zákona o nemocenském pojištění a že proti doměření daně podal správní žalobu. Žalobce se domnívá, že jeho argumentaci ve sporu o doměření daně nebylo možné přejít z toho důvodu, že doměřovací řízení je navázáno na řízení o úrocích z prodlení, což je pro celou věc zásadní. Dále nerozumí tomu, proč je nezbytné žalobce sankcionovat a postupovat proti němu nepřiměřeně tvrdě, když kompenzační bonusy vrátil. V tom žalovaný nedostál své povinnosti rozhodnutí náležitě odůvodnit. Ačkoli si je žalobce vědom, že nepřekoumatelnost rozhodnutí je vyhrazena jen nejzávažnějším vadám rozhodnutí, je přesvědčen, že v jeho případě je rozhodnutí nepřekoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť nedostatečně objasnilo, jakými úvahami se žalovaný řídil a námitky žalobce nebyly přesvědčivě vypořádány, když žalovaný pouze mechanicky uvedl skutkový stav, na případ dopadající právní úpravu a obecné úvahy, nevztahující se konkrétně k osobě žalobce a k jeho argumentaci a okolnostem konkrétního případu. Nadto je rozhodnutí zmatečné a nepřekoumatelné, protože pro druhé bonusové období je žalovaným v napadeném rozhodnutí chybně uváděn časový interval úročení ode dne 25. 5. 2020 do dne 23. 8. 2023, ačkoli mělo být správně uvedeno časové období ode dne 25. 5. 2020 (den vyplacení kompenzačního bonusu) do dne 23. 8. 2022 (den připsání částky vyplaceného kompenzačního bonusu na účet správce daně).
14. K námitce *nezákonnosti* napadeného rozhodnutí žalobce upozornil, že podle ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví je úrok z prodlení sekundárním nárokem, který je existenčně spjatý s povinností uhradit samotnou daň. Podle § 2 odst. 5 daňového řádu je úrok z prodlení příslušenstvím daně a sleduje její osud. Vyrozumění o úroku z prodlení ze dne 17. 5. 2023 měla pouze deklaratorní charakter, rozhodující stále byly dodatečné platební výměry ze dne 17. 8. 2022, kterým byla žalobci uložena daňová povinnost. Úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona a splňuje znaky deklaratorního rozhodnutí, neboť správce daně poplatníka o určité výši penále formou rozhodnutí pouze vyrozumívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 175/2014-24). V případě úroku z prodlení, který sleduje osud daně, je významné pozbytí právní moci platebního výměru na daň samotnou, byť samotný platební výměr nebyl zrušen. Bez stanovené daně není možné úrok z prodlení sdělit, neboť jej není z čeho vyměřit. Žalobce citoval z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 6 Af 16/2021-37, že pokud je rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru zrušeno soudem a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, sice nedochází k samotnému zrušení platebního výměru, ale ten pozbyl právní moci, o věci se bude znovu rozhodovat v odvolacím řízení a povinnost stanovená platebním výměrem bude předmětem odvolacího přezkumu. Povinnost stanovená platebním výměrem tak není pravomocná. Nelze tak stanovit splatnost daně, která se váže

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

pouze na existenci platebního výměru, ale na jeho právní moc. Žalobce tak dovozuje, že podal-li proti rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům správní žalobu, existuje reálná možnost, že v případě úspěchu jeho žaloby pozбудou platební výměry právní moci. Pokud by tedy bylo rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 2. 2023, zrušeno, ztratil by žalobci uložený úrok z prodlení oporu ve výši neuhrazené daně a svůj reálný základ. Žalobce navíc namítal neústavnost rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům, tedy závažnou vadu, a to za situace, kdy je celá problematika kompenzačních bonusů a jejich finančně právních dopadů nedostatečně judikována.

15. Žalovaný tedy podle názoru žalobce pochybil, když zcela pominul povahu úroku z prodlení a jeho návaznost na daňovou povinnost a setrval na svém závěru o úrocích z prodlení.
16. Žalobce dále připomněl, že správce daně vydal dne 17. 5. 2023 vyrozumění o přeplatku, kterým vyrozuměl žalobce podle § 155 daňového řádu o tom, že se přeplatek na daňovém účtu žalobce stal vratitelným podle § 154 odst. 2 daňového řádu jen v části, jelikož na jiném osobním daňovém účtu byl evidován nedoplatek, tj. úrok z prodlení. Téhož dne došlo ke snížení přeplatku a téhož dne byla žalobci doručena předmětná Vyrozumění o úroku z prodlení. Ke snížení přeplatku došlo ještě předtím, než se žalobce mohl proti Vyrozumění o úrocích z prodlení jakkoli bránit a podat námitky. Žalobce proti vyrozumění o přeplatku podal námitky, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. 8. 2023. Přeplatek vzniká teprve ve chvíli, kdy je na konkrétním osobním daňovém účtu kladný rozdíl mezi částkami na kreditní a debetní straně. V takové chvíli lze přeplatek použít na úhradu nedoplatků téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu či nedoplatku u jiného správce daně (§ 154 odst. 2 a 4 daňového řádu; popřípadě na žádost daňového subjektu též na úhradu nedoplatku jiného daňového subjektu (§ 155 odst. 1 daňového řádu). Žalobce tak považuje výše uvedený postup za nezákonný a nesprávný z důvodu uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 1/2009-109, podle něhož musí správce daně zohlednit dobu, po kterou byl na osobním daňovém účtu evidován vratitelný přeplatek. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že v době, kdy na osobním účtu daňového subjektu ke stejnému období existoval přeplatek a nedoplatek na dani (nezávisle na tom, kdy je na jejich existenci nahlíženo), je výše pohledávky státu vůči daňovému subjektu, byť v daném případě pouze dočasně, dána rozdílem mezi výši nedoplatku a přeplatku na dani. Žalobce dále upozornil na žalovaným uváděná bonusová období a na to, že v případě druhého bonusového období byl úrok z prodlení úročen do 23. 8. 2023, tedy již v době, kdy byl na daňovém účtu žalobce evidován přeplatek a žalobce již byl o přeplatku vyrozuměn.
17. Žalobce dále uvedl, že ke dni 2. 5. 2022 evidoval žalovaný jako správce daně na daňovém účtu žalobce přeplatek ve výši 43.164 Kč a dne 16.5.2022 správce daně vrátil žalobci přeplatek ve výši 43.164 Kč. Ke dni 2.5.2023 evidoval žalovaný jako správce daně na daňovém účtu žalobce přeplatek ve výši 36.879 Kč a dne 19.5.2023 správce daně vrátil žalobci přeplatek ve výši 25.427 Kč. Veřejné rozpočty tedy nebyly v době, kdy byl na daňovém účtu žalobce evidován přeplatek, ochuzeny, čímž nebyla splněna výše uvedená definice úroku z prodlení a za tuto dobu neměl být vyměřen úrok z prodlení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

18. Správce daně tedy za dobu, za níž měl u žalobce evidován přeplatek, již neměl počítat výši úroku z prodlení. Pro úplnost pak ještě dodal, že správce daně na jeho daňovém účtu evidoval ke dni 1.6.2020 přeplatek ve výši 26.214 Kč a dne 15.6.2020 vrátil správce daně žalobci přeplatek ve výši 26.139 Kč, ke dni 3.5.2021 ve výši 38.094 Kč a dne 17.5.2021 vrátil správce daně žalobci přeplatek ve výši 38.094 Kč, ke dni 2.5.2022 ve výši 43.164 Kč a dne 16.5.2022 vrátil správce daně žalobci přeplatek ve výši 43.164 Kč, ke dni 2.5.2023 ve výši 36.879 Kč a dne 19.5.2023 vrátil správce daně žalobci přeplatek ve výši 25.427 Kč.
19. Podle názoru žalobce měli správce daně a žalovaný především zjistit, zda a k jakému datu byl na daňovém účtu žalobce evidován přeplatek a pokud ano, k tomuto datu již úrok z prodlení nepočítat. Podle závěrů Nejvyššího správního soudu platí, že v době, kdy na osobním daňovém účtu daňového subjektu ke stejnému období existoval přeplatek a nedoplatek na dani (nezávisle na tom, kdy je na jejich existenci nahlíženo), je výše pohledávky státu vůči daňovému subjektu, byť v daném případě pouze dočasně, dána rozdílem mezi výší nedoplatku a přeplatku na dani. Vyznačoval-li stav účtu daňového subjektu, na němž je účtováno plnění jeho veřejnoprávního závazku vůči státu, v určitém období jakýkoli vratitelný přeplatek, který byl v dispozici správce daně, nelze odůvodněně dospět k závěru, že v tomto určitém období byl daňový subjekt v prodlení.
20. Žalobce namítal, že z Vyrozměření o úroku z prodlení ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá jediná zmínka o tom, že by správce daně či žalovaný na daňovém účtu žalobce evidovali přeplatek. Namísto toho bez dalšího správce daně vypořítal úrok z prodlení za celou dobu od okamžiku splatnosti daňové povinnosti, i když o existenci přeplatku musel mít povědomost. Žalobce tak považuje výpočet výše úroku z prodlení za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné.
21. Na základě uvedeného má žalobce za to, že postupem správce daně a žalovaného bylo zasaženo do jeho práv a správce daně se neřídil zásadami dle ust. § 5 odst. 3 a § 7 odst. 2 daňového řádu a naopak se tyto správní orgány rozhodly, bez ohledu na okolnosti, získat úroky z prodlení za každou cenu, bez přihlídnutí k přeplatku žalobce a jeho evidentní snaze vyřešit situaci, když žalobce po celou dobu s orgány daňové správy spolupracoval a poskytnutý kompenzační bonus vrátil. Žalovaný se podle názoru žalobce tak dopustil vůči žalobci i přepjatého formalismu.
22. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení předcházející Vyrozměněním o úrocích z prodlení. Poukázal zejména na to, že rozhodnutí finanční orgánů o doměření daně - kompenzačního bonusu, tj. rozhodnutí Odvolací finanční ředitelství ze dne 27. 02. 2023 nabylo právní moci dne 27. 2. 2023 a rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 10 Af 7/2023-50 ze dne 16. 11. 2023 byla žaloba žalobce proti uvedenému odvolacímu rozhodnutí zamítnuta. Doměřený kompenzační bonus byl úročen u prvního i u druhého bonusového období ode dne vyplacení kompenzačního bonusu do dne připsání na účet správce daně, tj. do dne 23. 8. 2022. Ke vzniku přeplatku na osobním daňovém účtu ve výši 36 876 Kč došlo až vyměřením podaného přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2022, podaného a zaevidovaného dne 15. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

2023. Součástí podaného přiznání byla i žádost o vrácení přeplatku ve výši 36 879 Kč. Vzhledem k tomu, že osobní daňový účet - kompenzační bonus vykazoval nedoplatek ve výši 11 452 Kč, správce daně v souladu s ust. § 154 daňového řádu část přeplatku na dani z příjmů fyzických osob převedl na úhradu nedoplatku na dani - kompenzační bonus. O převedení přeplatku byl žalobce vyrozuměn zasláním vyrozumění o přeplatku ze dne 17. 5. 2023. Námitku žalobce proti vyrozumění o přeplatku žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. 8. 2023, neboť přešetřením spisového materiálu bylo ověřeno, že správce daně postupoval v souladu s daňovým řádem. Doměřený kompenzační bonus byl úročen pouze do dne 23. 8. 2022. Na osobním daňovém účtu žalobce neexistoval ke stejnému období přeplatek i nedoplatek. Správce daně tak nemohl při výpočtu úroku zohlednit dobu, po kterou byl na osobním daňovém účtu evidován vratitelný přeplatek.
24. Žalovaný dále uvedl a vyložil právní úpravu týkající se evidence daní, vrácení přeplatku na dani a vzniku úroků z prodlení a jeho výše.
25. Námitky žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí žalovaný považoval za irelevantní. Dle žalovaného jedinou konkrétní skutečností, kterou žalobce uvedl k námitce nepřezkoumatelnosti je skutečnost, že žalovaným je v napadeném rozhodnutí chybně uváděn časový interval úročení ohledně druhého bonusového období ode dne 25. 5. 2020 do dne 23. 8. 2023, ačkoliv správně mělo být uvedené časové období ode dne 25. 5. 2020 (den vyplacení kompenzačního bonusu) do dne 23. 8. 2022 (den připsání částky vyplaceného kompenzačního bonusu). Toto pochybení žalovaný napravil dle § 104 odst. 1 daňového řádu rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností ze dne 11. 12. 2023. Veškeré další argumenty žalobce v podané námitce se týkaly samotného doměření daně a průběhu doměřovacího řízení.
26. K námitce nezákonnosti se žalobce odvolával na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, č.j. 6 Af 16/2021-37. Tímto rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, avšak jde o odlišný případ, neboť v případě odvolacího rozhodnutí v daňové věci žalobce ze dne 27. 2. 2023 byly dodatečné platební výměry potvrzeny. Skutečnost, že bylo rozhodnutí odvolacího orgánu napadeno správní žalobou, není v daném případě relevantní, neboť samotné podání žaloby nemá vliv na právní moc a vykonatelnost dodatečných platebních výměrů. Dodatečná daňová povinnost byla pravomocně stanovena. Platební výměry nepozbyly právní moci. Vyrozumění o úroku z prodlení byla vydána v souladu s daňovým řádem.
27. Žalovaný následně doplnil, že rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 10 Af 7/2023-50 ze dne- 16. 11. 2023 byla žaloba žalobce zamítnuta.
28. K namítanému vyrozumění o přeplatku ze dne 17. 5. 2023 a nezohlednění doby, po kterou byl na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek, žalovaný zopakoval, že daňová povinnost na dani: kompenzační bonus byla za druhé bonusové období úročena do dne 23. 8. 2022, nikoliv do dne 23. 8. 2023, což bylo napraveno jako chyba v psaní. Na osobním daňovém účtu žalobce došlo ke vzniku přeplatku až po vyměření podaného přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2022. Správce daně tedy nepostupoval nezákonně, ale v souladu s daňovým řádem.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

29. Na základě uvedeného žalovaný považoval podanou žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby ji soud v plném rozsahu zamítl.

VI. Posouzení věci městským soudem

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho podání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a dle skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.)
31. Žaloba není důvodná.
32. Pro posouzení důvodnosti žalobcových námitek je zásadní a prioritní vymezit předmět řízení. Žaloba byla podána proti rozhodnutí o námitkách, které byly žalobcem vzneseny proti dvěma Vyrozuměním o úrocích z prodlení vzhledem k tomu, že žalobce neuhradil daňovou povinnost (kompenzační bonus) doměřenou správcem daně v jiném – doměřovacím řízení. Mezi účastníky řízení není sporné, ze správního spisu a z daňové kontroly vyplývá, že v době vydání napadeného rozhodnutí, byl skutkový a právní stav takový, že žalobci byla správcem daně dodatečnými platebními výměry ze dne 17. 8. 2022 doměřena daň – kompenzační bonus ve znění pravomocného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství dne 27.2.2023, v té době ještě nebylo rozhodnuto o žalobě proti odvolacímu rozhodnutí ve věci doměřené daně -kompenzačního bonusu a bylo zjištěno, že žalobce kompenzační bonus uhradil dne 23. 8. 2022 za obě bonusová období. To vyplývá jak z výpočtu úroků ve Vyrozumění I a Vyrozumění II za období od splatnosti daně (od vyplacení každého z kompenzačních bonusů) do data jejich úročení, tj. v obou případech do dne 23.8.2022. Mylné uvedení data úročení ke dni 23.8.2023 namísto 23. 8. 2022, a to toliko ve vztahu ke druhému bonusovému období bylo žalovaným opraveno rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností a tuto nesprávnost data ostatně vnímá a v žalobě potvrzuje i žalobce, když v podané žalobě sám poukazuje na to, že správné datum připsání částky vyplaceného kompenzačního bonusu na účet správce daně je 23. 8. 2022.
33. Uvedený skutkový stav a postup správce daně vyložený v napadeném rozhodnutí nespovídá námitkám nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí.
34. Předně žalovaný v napadeném rozhodnutí přestřel průběh řízení od žádosti žalobce o poskytnutí kompenzačního bonusu za obě bonusová období, uvedl, jaké skutečnosti nespovídající o oprávněnosti vyplacení kompenzačního bonusu zjistil z vyhledávací činnosti a uvedl, že se snažil při neformální součinnosti se žalobcem osvětlit podmínky, za nichž je na kompenzační bonus nárok a vést žalobce k jeho vrácení. To až do daňové kontroly, která byla zahájena dne 20. 10. 2021, ukončena dne 26. 7. 2022, na jejím základě byla konkrétními platebními výměry pravomocně doměřena daň. Na základě uvedeného nelze mít za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v tom, že by postup správce daně vedl k vadám, které by nedovolovaly vystavit předpis úroků. Daň byla pravomocně doměřena (ve znění odvolacího rozhodnutí dne 27. 2. 2023) v době před Vyrozuměními I a II o úrocích z prodlení (dne 17. 5. 2023). Tato doměření tedy vytvořila (slovy žalobce „reálný základ“) a v případě, že daň nebyla v době splatnosti daně uhrazena, byla podle § 252 daňového řádu základem i pro běh úroků z prodlení za každý den z prodlení ode dne

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

splatnosti až do uhrazení daně. Tyto skutečnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně uvedl a žalobce jim porozuměl, když sám upozornil na to, že úrok z prodlení sleduje osud daně, byť v té době se tohoto sledu domáhal jen teoreticky, ve vztahu jen k zatím k „eventuálnímu“, žalobcem „zvažovanému“ pozbytí právní moci platebního výměru v důsledku soudního rozhodnutí. Tato situace však v době vystavení Vyrozumění o úrocích z prodlení nenastala (v té době bylo teprve vedeno soudní řízení o správní žalobě proti odvolacímu rozhodnutí, které platební výměry potvrdilo a výsledek soudního přezkumu ještě nebyl znám). Žalobním námitkám nepřezkoumatelnosti tak lze rozumět jediné tak, že žalobce postrádá odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný nevyčkal rozhodnutí o správní žalobě a žalobce sankcionoval, aniž vyčkal výsledku soudního řízení, a v tom žalobce spatřuje také nepřiměřenost postihu žalobce. Z obecných námitek žalobce, že žalovaný nedostal své povinnosti rozhodnutí náležitě odůvodnit, tj. v rozhodnutí neobjasnil své úvahy a námitky žalobce přesvědčivě nevypořádal, tak nelze dovozovat žádnou jinou konkrétní vadu nepřezkoumatelnosti. Zjištěný skutkový stav a uvedení právní úpravy, vztahující se ke kompenzačnímu bonusu a k úroku z prodlení včetně doby úročení od vyplacení kompenzačních bonusů až po jejich splacení ve spojení s údaji v obou Vyrozuměních I a II, nečiní napadené rozhodnutí nesrozumitelným či nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vymezil, že předmětem řízení o námitkách jsou Vyrozumění o úroku z prodlení na dani – kompenzačního bonusu, nikoliv průběh doměřovacího řízení.
36. Byť žalovaný v napadeném rozhodnutí o námitce nespojil skutková zjištění a jím citované právní předpisy v dostatečné *vysvětlení* počítání úroků v čase (avšak časově seznatelného z výpočtu ve Vyrozuměních) nelze toto považovat za vadu rozhodnutí mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí včetně jeho přezkoumatelnosti. To proto, že žalovaný rozhodoval o námitkách žalobce podle jejich obsahu, tj. nesouhlasu žalobce s úroky z prodlení v mezích jeho námitek, které se koncentrovaly toliko na doměření kompenzačního bonusu, jímž nebyl správce daně v tomto řízení oprávněn se zabývat (viz výše) a na skutečnost, že doměření není konečné, neboť žalobce podal správní žalobu. Napadené rozhodnutí tak odráží žalobcem uplatněné námitky.
37. Žalobce námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nespojuje toliko s nesprávně uvedeným časovým intervalem úročení do data 23. 8. 2023, s čímž se soud vypořádal výše, ale s tím, že se žalovaný nezabýval jeho upozorněním na to, že proti rozhodnutím o doměření daně podal správní žalobu a že správce daně postupoval nesprávně, když jej v době po vyplacení kompenzačního bonusu neformálně donucoval k vrácení kompenzačního bonusu, aniž by místo toho spustil daňovou kontrolu a daň doměřil. Z těchto žalobních námitek je však patrné, že žalobce za zcela zásadní považuje svůj argument, že proti doměření daně a vrácení kompenzačních bonusů podal správní žalobu a že bylo pochybením žalovaného, že tuto skutečnost přešel a pominul navázanost úroků na daňovou povinnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

38. K tomu soud uvádí, že námitka je „nárokový“ prostředek nápravy úkonu správce daně při placení daní, k němuž je oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl takovým úkonem správce daně zkrácen na svých právech (zde žalobce tím, že nebylo jeho námitkám vyhověno). V řízení o žalobě proti rozhodnutí o námitkách nejde o tentýž předmět řízení jako v žalobě proti vlastnímu doměření daně a soudní přezkum je tedy zaměřen na oprávněnost postupu správce ohledně vypořádání námitek žalobce. Žalobce sice své námitky proti Vyrozuměním o úroku z prodlení založil na nesouhlasu s doměřením daně, když poukazoval na skutkové a právní otázky týkající se vlastního doměření daně – spor o výplatu a vrácení kompenzačního bonusu, nicméně namítal také, že podal správní žalobu proti doměření daně, tedy navodil nejistotu ohledně základu pro vystavení Vyrozumění o úrocích z prodlení a v žalobě dokonce uvedl skutečnosti o přeplatcích na jeho daních, které měly mít vliv na výpočet předmětných úroků z prodlení.
39. Zásadní námitku žaloby, rekrutující se z námitek proti Vyrozumění, že žalobce podal proti doměření daně správní žalobu, žalobce následně přenáší rovněž do tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že úrok z prodlení sleduje osud daně a že vyrozumění o úroku z prodlení má pouze deklaratorní charakter, jsou naprosto ve shodě s ustálenou praxí žalovaného i judikaturou soudů a nikterak nevyvracejí skutečnosti, které jsou podkladem Vyrozumění o úrocích. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že správce daně v rámci řízení o úroku z prodlení ověřuje, zda jsou naplněny zákonné podmínky pro vznik úroku z prodlení, tj., zda došlo k pozdní úhradě daňové povinnosti a k výpočtu samotného úroku z prodlení v souladu s daňovým řádem. Při aplikaci uvedeného na danou věc to znamená, že žalovaný ověřil, že k doměření daně – kompenzačních bonusů došlo pravomocnými platebními výměry (ve znění odvolacího rozhodnutí ze dne 27. 3. 2023 založeného ve spise), že daň – kompenzační bonus za 1. bonusové období byla splatná dne 22. 4. 2020 a daň – kompenzační bonus za 2. bonusové období byla splatná dne 25. 5. 2020. Obě daně pak byly žalobcem uhrazeny dne 23. 8. 2022. Uvedené má oporu v ust. § 6 zákona o kompenzačním bonusu, podle kterého se kompenzační bonus spravuje jako daň podle daňového řádu a v ust. § 8 odst. 1 podle něhož se kompenzační bonus považuje za vyměřený dnem podání žádosti o kompenzační bonus, a to ve výši odpovídající součinu výše kompenzačního bonusu a počtu dní bonusového období. Podle § 8 odst. 4 pak k dalšímu stanovení kompenzačního bonusu v případě, kdy kompenzační bonus nebyl vyměřen ve správné výši, dochází jeho doměřením (dle aplikace daňového řádu s náhradní lhůtou splatnosti). Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, prodlení se počítá za dobu, kdy daňový subjekt s vyplacenými finančními prostředky disponoval, což odpovídá smyslu poskytnutí (vyměření) kompenzačního bonusu za podmínek zákonem stanovených a ve správné výši (vyměření dle žádosti). Žalobce podal žádosti o kompenzační bonusy dne 14. 4. 2020 a dne 11. 5. 2020, úročeny byly ode dnů jejich vyplacení až do data její úhrady.
40. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2020, „vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

41. Podle § 252 odst. 3 předmětného ustanovení „úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti.“
42. Podle § 252 daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021 (na základě novely provedené zákonem č. 283/2020 Sb.) platí, že „úrok z prodlení vzniká od čtvrtého dne následujícího po původním dni splatnosti daně do dne její platby; stanovení náhradního dne splatnosti daně nemá vliv na určení doby, po kterou vzniká úrok z prodlení“ (odst. 2 písm. a).
43. Úrok z prodlení tak žalobci běžel po celou dobu (od původního dne splatnosti daně) až po její úhradu, tedy do 23. 8. 2022. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Afs 247/2015-33, „pokud byla podle dodatečného daňového přiznání doměřena daň vyšší, je daňový subjekt v prodlení v rozsahu neuhrazeného doměrku již ode dne původní splatnosti.“
44. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Afs 40/2018-40, který se zabýval samotnou podstatou úroku z prodlení a uzavřel, že podle „důvodové zprávy k § 252 daňového řádu je úrok z prodlení stanoven jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů, tj. jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou. Poplatník je úroky stížen za to, že nepřiznal a neuhradil svoji daňovou povinnost řádně v době, kdy byla splatná, tzn. určitým způsobem porušil zákonem stanovenou povinnost řádně daň vypočítat a přiznat. Poplatník se tak v důsledku nesprávně přiznané daně ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl v řádném daňovém přiznání (zde v žádosti o kompenzační bonus), neboť již od tohoto okamžiku měl daňový výnos připadnout státnímu rozpočtu. Takový postup je zcela souladný i s § 2 daňového řádu v souvislosti s § 6 odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu, podle kterých je kompenzační bonus vratkou daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, a vratka daně je snížením příjmu veřejného rozpočtu a předmětem správy daní.“
45. Námitka žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, spočívající v nezohlednění skutečnosti, že žalobce podal správní žalobu proti doměření daně a nelze tedy žalobce sankcionovat, obsahuje irelevantní argumentaci. Irelevantní proto, že nevychází ze skutečného stavu věci, nýbrž, z *pouhé hypotézy či předpokladu, eventuality*, že by platební výměry na doměřenou daň pozbyly právní moci. Je pravdou, že *pokud by*, jak uvádí žalobce, rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům pozbylo právní moci tím, že by bylo zrušeno soudem a věc by byla vrácena k dalšímu řízení, daňová povinnost žalobce by byla znovu posuzována a v případě úspěchu žaloby soudní rozhodnutí mělo vliv i na úroky z prodlení. Žalobce však tyto úvahy, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j.6 Af 16/2021-37 koncipuje toliko pro případ, kdy, jak uvedl, existuje „reálná možnost“, že v případě úspěchu jeho správní žaloby platební výměry pozbudou právní moci. Taková situace však v době napadeného rozhodnutí nebyla a nenastala ani později rozsudkem soudu č.j. 10Af 72023-50 ze dne 16. 11.2023, který správní žalobu proti doměření daně zamítl. Nedošlo tedy ke zrušení doměření daňové povinnosti samotné,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

žalovaný nebyl povinen tuto skutečnost zohlednit, resp. vrátit daňovému subjektu zaplacenou daň a nejsou dány ani žádné podmínky k prolomení zásady stanovené v § 75 odst. 1 s.ř.s. dle uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu a judikatury v něm odkazované, kdy by soud nebyl vázán skutkovým a právním stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí z důvodu, že by se výpočet úroku z prodlení ocitl bez stanovení daně. Předmětná Vyrozumění o úrocích I a II nebránila, že v době jejich vystavení nebylo rozhodnuto o správní žalobě a z pohledu soudního přezkumu nebylo ještě známo, zda dodatečné platební výměry na kompenzační bonusy obstojí či nikoliv.

46. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Af 16/2021-37 se tedy pro odlišný skutkový stav ve věci žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí neuplatní. Žalovaný nepominul povahu úroku z prodlení v jeho návaznosti na daňovou povinnost a naopak respektoval, že úroky z prodlení sledovaly osud daně. Daň byla doměřena pravomocným rozhodnutím a úroky z prodlení s úhradou daňové povinnosti byly předepsány v návaznosti na pravomocné doměření daně.
47. Žalobce v podané žalobě nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje rovněž ve výpočtu úroků z prodlení z hlediska doby, resp. dnů z prodlení s úhradou daně – kompenzačních bonusů. Tuto námitku žalobce uplatnil až v podané žalobě v souvislosti a založil ji na tvrzení o přeplatcích na jeho (blíže neuvedených daních) v průběhu let 2020 – 2023. Žalovaný tak neměl prostor, aby se k těmto tvrzením vyjádřil v rozhodnutí o námitkách. Nicméně, protože tyto námitky žalobce dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8Afs 1/2009-116 považuje za významné z hlediska postupu správce daně a doby zohlednění pro výši úroků, městský soud považoval za nezbytné na tato tvrzení reagovat a zvážit především jejich procesní relevanci.
48. Předně je třeba znovu zdůraznit, že doba úročení z titulu nevrácených (neuhrazených) kompenzačních bonusů byla vymezena do data 23.8.2022, kdy došlo k úhradě daně. V té době, jak vyplývá z *vyrozumění o přeplatku* ze dne 17. 5. 2023 ve znění rozhodnutí o námitce proti tomuto *vyrozumění o přeplatku* založených ve spise, v době do 23. 8. 2022 neexistoval a ani nemohl existovat přeplatek na dani vzniklý z úhrady daně z příjmů fyzických osob za rok 2022 vykázaný ke dni 17. 5. 2023, a proto v době do data 23. 8. 2022 nemohl být přeplatek (evidovaný až v r. 2003) zohledněn jako finanční dispozice správce daně náhradou za deficit z nedoplatku úroků žalobce ke dni zaplacení daně 23. 8. 2022. Vzniklý přeplatek na dani ve výši 36 879 Kč z daňového přiznání žalobce k ze dne 15. 4. 2023 na dani z příjmů fyzických osob za rok 2022 tento deficit do data 23. 8. 2022 nekompensoval. Nejde tedy o smysl zohlednění přeplatků na daních po dobu existujících nedoplatků na daních z hlediska ekonomické podstaty úroků (také rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9Afs 40-2018/40) a ve smyslu žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9Afs 8 Afs 1/2009-116, neboť k souběhu evidence úroků z prodlení a evidence přeplatku na dani z příjmu fyzických osob dříve ani později nedocházelo. Správce daně tedy postupoval správně, pokud vyrozuměním o přeplatku ze dne 17. 5. 2023 k žádosti žalobce o vrácení přeplatku v daňovém přiznání vyrozuměl žalobce o vrácení vratitelného přeplatku po započtení nedoplatku - výše předmětných úroků z prodlení v částce 11 452 Kč (6 592 Kč + 4 860 Kč) vzniklých do data 23. 8. 2022 dle Vyrozumění I a II o úrocích z prodlení).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

49. Pokud jde o další tvrzení žalobce o konkrétních přeplatcích na daňových povinnostech od r. 2020 do r. 2023, žalobce, jak bylo již výše uvedeno k těmto přeplatkům neuvedl žádné věcné a časové souvislosti a žalovaný proto neměl důvod se k této historii přeplatků a jejich vrácení vyjadřovat z důvodu absence jakýchkoliv tvrzení žalobce v námitkách. Podstatnou a relevantní pro posouzení těchto dalších tvrzení o přeplatcích je však povaha Vyrozumění o úrocích z prodlení a v dané věci také povaha vyrozumění o vratitelném přeplatku.
50. Vzhledem k dikci ust. § 252 daňového řádu správce daně správně žalobce vyrozuměl o předpisu úroku z prodlení. Jak uvádí judikatura správních soudů a ostatně i sám žalobce ve své žalobě, úrok z prodlení správce daně nevyměřuje, ale vzniká automaticky ze zákona (za předpokladu splnění zákonných podmínek pro jeho vznik) Ze strany správce daně tak dochází pouze k deklaraci úroku z prodlení v určité výši, k určitému datu (deklaratorní rozhodnutí o úrocích z prodlení). V souzené věci byl žalobce pouze vyrozuměn o existenci a výši úroků z prodlení k určitému datu, aniž by tato samostatná Vyrozumění o úrocích z prodlení zasáhla do jeho majetkových práv. Stalo se tak až v okamžiku, kdy bylo správcem daně rozhodnuto o vrácení přeplatku s tím, že byl stejného dne s Vyrozuměními o úrocích také vyrozuměn o vrácení přeplatku v nižší částce než požadoval v daňovém přiznání, a to ponížením přeplatku o výši úroků z prodlení. Až tímto vyrozuměním o vrácení přeplatku mohl být žalobce zkrácen na svých právech, která požadoval, jinými slovy až v tomto vyrozumění se materiálně projevila újma žalobce odpovídající výši úroků z prodlení sdělených mu v obou Vyrozuměních I a II o úrocích z prodlení, které byly odečteny z požadovaného vrácení přeplatku na daních z příjmů fyzických osob za rok 2022. V tomto významu je třeba na předmětné vyrozumění žalobce o přeplatku nahlížet jako na materiální akt (rozhodnutí) – až ten věcně zasahující do právní sféry žalobce, neboť až v jeho důsledku došlo k materiální újmě žalobce (*ponížení přeplatku, resp. právně i fakticky k úhradě úroků z prodlení*). Pokud měl žalobce za to, že správce daně opominul zohlednění doby jeho dřívějších přeplatků co do výpočtu úroků, o jejichž výši krátil přeplatek na dani dle předmětného vyrozumění o přeplatku, bylo na něm aby proti tomuto krácení, tj. proti vyrozumění o přeplatku uplatnil nejen námitky (což učinil) ale i soudní obranu, co do výše započítaných úroků.
51. Protože žalobce nezmiňuje, že by takovou žalobu ohledně ponížení přeplatků ze strany správce daně k soudu podal, ze spisu nic takového nevyplývá, žalobce neuplatnil přeplatky v námitkách proti Vyrozuměním o úroku z prodlení, v žalobě uvedl, že všechny namítané přeplatky byly vráceny, přičemž nespecifikoval ani dobu případného zohlednění, nebylo na místě, aby se soud přeplatky z minulosti zabýval. Zabýval se proto žalobními námitkami pouze co do rozsahu uplatněných procesních práv žalobce - přezkumem postupu žalovaného při vypořádání námitek žalobce proti Vyrozuměním I a II. Protože žalovaný tyto námitky, týkající se toliko otázky vrácení kompenzačního bonusu a podání správní žaloby proti doměření daně vypořádal v souladu se skutkovým stavem věci a příslušnou právní úpravou, městský soud neshledal žalobní námitky důvodnými.
52. Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí o námitce není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti a bylo vydáno v souladu se zákonem. Proto soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7. s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť k tomuto postupu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s. Účastníci řízení k výzvě soudu dle citovaného ustanovení nepožadovali projednání žaloby při nařízeném ústním jednání.

53. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 64 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému nad rámec jeho běžné činnosti náklady v souvislosti s řízením u soudu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 29. srpna 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.